

Kázání pro Opatovice a Sázavku 13.12.2020, 3. adventní neděle

Vstupní slovo: ž 93,1n

1. píseň: 166

1. čtení: Iz 40,1-8

2. píseň: 260,1-4

2. čtení: J 1,19-28

3. píseň: 276

4. píseň: 684

Poslání: 1Tm 2,1-4

Požehnání: Požehnej vám Hospodin, a ochraňuj vás

Posvět' Hospodin tvář svou nad vámi bud' vám milostiv

Obrat'iz Hospodin tvář svou k vám a dejž vám svůj pokoj. Amen.

5. píseň: 485

Milí bratři a milé sestry,

„Kdo jsi Jane? Proč děláš, to co děláš? Proč se za tebou táhnou zástupy? Jsi snad mesiáš? Nebo si to o sobě alespoň myslíš?“ S touto otázkou přichází učená delegace za Janem Křtitelem. Hlavouni v Jeruzalémě si potřebují udělat jasno. Nepochybně ho sami za mesiáše nepovažovali, to by přišli osobně. Nehledě na to, že část židovských představitelů na mesiáše ani nevěřila.

Nicméně Jan si dokázal lidi získat. Tisíce jich za ním chodili na poušť a hlтали každé jeho slovo. Dokonce i král Herodes, kt. jinak neměl ani špetku svědomí, si Jana vážil a měl z něj vlastně strach.

Není tedy divu, že se objevily spekulace, zda právě on není ten zaslíbený zachránce, který má přijít od Boha a radikálně obnovit celý svět. A né-li přímo Mesiáš, tak alespoň Eliáš nebo veliký porok. Mesiášův předchůdce.

My máme třetí adventní neděli. Zamýšlíme se nad příchodem mesiáše, Krista. A k tomu má Jan Křtitel hodně, co říct.

Vnější viděno Jan znamenal především politický problém. - Měl tolik posluchačů, že kdyby se prohlásil za mesiáše, mohlo by dojít k povstání. K masakru. A to židovští představitelé nemohli potřebovat. A tak se rozhodli si ho zavčasu proklepnout, tak jako později i Ježíše, a vyhodnotit případná rizika.

Kromě toho... co kdyby? Nejspíš je to jen blouznivec, fanatik nebo docela sympatický kazatel, ale co když ho přeci jen poslal Bůh? Ti členové delegace, kt. brali svou víru vážně, museli i s touhle možností počítat.

A my také. Může nás to vést k zamyšlení: Poznali bychom dnes vůbec Božího proroka, Ježíše? Nebo bychom byli slepí jako velekněží a zákoníci? Věnovali bychom mu vůbec pozornost?

Upřímně doufám, že bych toho pravého poznal. Ve světě plném falešných proroků a samosvazných spasitelů to ale není snadné. Každou chvíli se přeci objeví někdo, kdo o sobě tvrdí: "Já jsem Ježíš, Eliáš, archanděl, atd."

Stejně to bylo tehdy. Těch falešných mesiášů a proroků posledního soudu si užili už tolik! Zvláště mezi vůdci povstalců, teroristů a sekt. Těžko pak brát vážně nějakého Jana Křtitele...

Jenomže na Janovi bylo něco zvláštního. Například to, že jasně řekne: "ne, já nejsem žádný mesiáš, ani eláš, ani Prorok s velkým P. Nejsem nikdo."

"A kdo tedy jsi?" - "Jsem hlas volajícího na poušti." - To je citát z proroka.

Poušť je pusté místo. Proč by tam někdo chodil a volal? Ostatně proč Jan sedí na okraji pouště, když na okraji města by si získal víc posluchačů?

Prtže v Bibli má poušť zvláštní místo. Právě na poušť vyvedl Bůh Izrael a tam z něj udělal svůj lid. Na poušti se lid učil spoléhat na Hospodina. Na poušti lid dostal zákon, který jej měl chránit...

No a Jan bere a volá lid zpět na poušť. Jaksi: „Pojďte udělat krok zpátky a začněte znova. Znova se stávejte Božím lidem, znova se uče spoléhat na Hospodina. Znova promýšlejte zákon a přijměte ho do srdce. Proč? Protože mesiáš už je blízko. Já to nejsem, ale přišel jsem mu urovnat cestu.“

Opět citát z proroka – vyrovnejte cesty, zasypejte údolí, svrhnete pahorky pro den Hospodinova příchodu.

Trochu to zní jako komunistické heslo: Poručíme větru dešti. Minulý režim s oblibou upravoval krajinu. Chtěl si podřídit přírodu. Narovnával vodní toky, rozorával meze,... a následky toho neseme dodnes. Třeba v podobě povodní i sucha. Takové Aralské jezero tímhle způsobem téměř vymazali z mapy.

A proč bychom vlastně měli Bohu urovnávat cesty? Copak by Bůh neuměl překročit nějakou horu či říčku? - Prorokům pochopitelně nešlo o budování kulturní krajiny kolem nás. Pán Bůh skutečně nepotřebuje dálnici ani kanál Dunaj-Odra-Labe. Tady jde o cestu k lidskému srdci.

Ta má být narovnaná a bez překážek.

Ale proč? Copak by se Pán Ježíš jinak do našeho srdce nedostal?

Kdepak! Janovi nejde o to zamést Pánu Bohu cestičku, ale obráceně připravit pro něj nás, naše nitro. Zve nás k takovému generálnímu úklidu duše, abychom vůbec dokázali Pán Ježíš poznat a přijmout.

Ne, že by k nám jinak nepřišel, ale s tím vším, co v sobě vláčíme životem, bychom se s Ježíšem taky mohli totálně minout. Nepochopit. Jan chce lidem pomoci, aby otevřeli srdce. Pro Boha. Aby odstranili všechno to harampádí co nám překáží na cestě k Bohu.

Aby to nedopadlo, jako ta paní, co hrozně ráda vidí své blízké, ale protože nezvládá doma uklidit, tak je radši nezve a nikdy je nepustí dál. Ke své vlastní škodě.

Janův křest si můžeme představit jako výstřel startovací pistole. Je to jen symbol, ale symbol nového začátku. Symbol, kt. nás má učinit vnímavé pro ty Boží věci. Má nám pomoci pochopit. Změnit se.

Dneska by Jan mohl být kazatelem, životním poradcem nebo autorem duchovně populární literatury.

Já zrovna teď čtu knížku amerického františkána Richarda Rohra „Očekávání vánoc“ a tam jedna z prvních otázek k zamyšlení zní: „Jakých věcí, na nichž v životě lpíte, se můžete zříci, abyste udělali víc místa Bohu?“ - To je dobrá úvaha do času adventního. Jak udělat víc místa Bohu? Jak ho znovu, lépe, více, přijmout do svého srdce, do svého života? - K podobné úvaze nás zve Jan Křtitel. A víš nemíří. Chce jen aby svět Ježíše rozpoznal.

Rovnou lidu řekne: Uprostřed vás stojí. Už je mezi vámi. Ale vy ho

neznáte. Nepoznáváte.

Pán Bůh je přítomen, jak jsme zpívali na začátku. Ježíš přišel jednou provždy a je mezi námi. A Jan nám nabízí cestu, jak ho poznat, potkat, rozpoznat. Jak nepřehlédnout něco důležitého. Jak si Boží vůli neplést s vůlí lidskou atd.

Pokud k nám tedy Boží slovo zrovna příliš nemluví, když se ztrácíme v tom, kde je pravda a kde lež, a nevíme, co máme dělat, stojí za to přemýšlet, jestli chyba není na naší straně. Jestli jsme cestu k našemu srdci příliš nezakrámovali. Jestli náš přijímač není poškozený a proto se zdá, že Bůh mlčí.

Doba adventní nám může posloužit jako speciální čas určený pro generální úklid duše. - Vypořádat se se svými spory a problémy. Vrátit se k základům naší víry. K textům, kt. jsme slyšeli už stokrát, ale kdy jsme o nich naposledy opravdu přemýšleli?

Učíme se nově naslouchat Božímu slovu, znovu se stávat Božím lidem, nově přijímat odpuštění.

A možná při tomhle „úklidu“ překvapeně zjistíme, jaké poklady zůstaly zapadlé a zapomenuté kdesi na dne naší duše.

Milí bratři a milé sestry,

Advent máme každý rok. Uklidit totiž nestačí jednou pro vždy, ale naneštěstí se to musí dělat znovu a znovu. Říkám naneštěstí, protože já osobně uklízení moc nesnáším. Ale když je to pro vzácného hosta... Utěšovat nás může, že Pán Ježíš se naší duše a našich nepořádků neštítí. Nepředvedeme nic, co by ještě neviděl. Vzácný host už tedy stepuje před dveřmi a čeká až otevřeme. Jestli vůbec...

Pane náš a Bože náš, někdy máme v duši zmatek. Někdy si tě nepouštíme do srdce. Někdy jsme hlouzí a slepí. Ale u tebe je pomoc a přijetí. Prosíme, dávej se nám poznat, ať tě přijmeme. Amen.